

[Stats- og udenrigsministeren.]

partier; regeringen vil naturligvis være glad for, at denne dagsorden bliver vedtaget. At vi ikke mener, vi kan acceptere den dagsorden, der er foreslået fra kommunistisk side — ja, det følger jeg til for en ordens skyld.

Og lad mig så slutte med at udtale håbet om, at den sag, vi har diskuteret i dag, nu er blevet befriet for risikoen for krigerisk konflikt. Jeg ved, at de 18 lande er villige til saglig forhandling på basis af de udtalelser, den 2. Londonkonference fremsatte, og jeg føler mig overtydet om, at hele det høje ting vil stå bag et ønske om, at også Ægypten nu vil vise sin gode vilje i denne sag, så en varig, en retfærdig og en fredelig løsning kan etableres.

Fuglsang: Blot dette: når man taler her, stiller man det op, som om hele verden og alle dens interesser er knyttet til dens vestlige del og det, som forfægtes af England og Frankrig i den foreliggende sag. Men sådan er det ingenlunde; der findes også en anden part. Ved siden af England og Frankrig og delvis Amerikas Forenede Stater findes der så mægtige og folkerige lande som Indien, tildels Pakistan, Burma og Indonesien — for at tage lande, som ikke er direkte under kommunistisk indflydelse — der har et andet synspunkt.

Der er jo ingen, som vil bestride kanalens betydning for alle jordens folkeslag. Der er jo ingen, der vil bestride den betydning, den frie gennemsejling har også for Danmark, for danske arbejdere, for dansk landbrug. Det, som det drejer sig om — og det kan ikke være i strid med almindelige socialistiske synspunkter — er dette, at vi ved siden af at være internationalister samtidig ønsker at godkende hvert enkelt folks ret til selv at bestemme over sin skæbne og over sine indre forhold. Det må gælde også Ægypten, selvom dette land tidligere var en koloni, lige så vel som det gælder for de vestlige lande.

Man taler om det forargelige i, at man nationaliserer denne kanal. Nuvel, vi har også herhjemme haft modstand. Lad mig bare tage f. eks. jordlovene af 1919; overfor denne lovgivning var der også kredse, der mente, man gik deres private interesser

for nær, men ingen har anfægtet vor ret til at lovgive på dette område.

Endelig en ganske kort bemærkning til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Det lyder ganske underligt at høre et medlem, der repræsenterer det såkaldte retsforbund, optræde som den sidste og mest energiske forsvarer for imperialismen og bruge dens argumenter i deres mest yderliggående former. Det er næsten lige så underligt som at høre den mærkelige måde, en taler, der undertiden optræder som historiker, anvender, når han prøver at forklare de faktiske historiske begivenheder, der har fundet sted, ja, næsten lige så underligt som at høre en læge forklare det anatomiske fænomen, at halspulsåren befinder sig 500 km fra selve legemet.

Oluf Pedersen: Jeg finder kun anledning til at rette en tak til den højtærede stats- og udenrigsminister for den indsats, der er gjort for en fredelig løsning af Suezkonflikten. Jeg synes, det er fuldkommen forargeligt, at kommunisterne nu vil stå her og fortælle, at det er det modsatte, det drejer sig om — lige så forargeligt, som når de taler om forargelig selvstændighed og man ser det i lyset af, hvad der sker i østlandene.

Hermed sluttede forespørgslen.

Forslag om overgang til næste sag på dagsordenen af Alsing Andersen, Thorkil Kristensen, Ole Bjørn Kraft, Jørgen Jørgensen (Lejre) og Viggo Starcke (se sp. 5838) vedtoges med 130 stemmer mod 7.

Hermed bortfaldt det af *Fuglsang* stillede forslag om overgang til næste sag på dagsordenen (se sp. 5859).

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om aflysning af de militære genindkaldelser [af Ingmar Wagner m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2249, fremsættelsen i tidenden sp. 5642).

Sagen sattes til forhandling.